

Reflectie 2025

Wanneer ik aan een schilderij begin start ik meestal met een idee. Gaandeweg in het werkproces krijg ik meer voeling met wat het schilderij van mij wil. Wat heeft het nodig? Ik behandel het schilderij (het object) als een levend wezen, me openend voor wat het te zeggen heeft. Het loslaten van mijn eigen ideeën goed (waar ik vanuit de waarneming zelf de beslissing over neem) staat ten dienste van het schilderij. Dit heen en weer gaan van actie, waarneming, aandachtig kijken en 'luisteren' is een kunstvorm die ik dagdagelijks in al mijn activiteiten probeer bij te schaven, een boeiend levenslang proces van afgestemd zijn. Dit komt voor mij in het schilderen op een heel pure manier tot uiting, met verwondering voor het resultaat, waar het heen gaat tijdens het proces van het maken. Soms inzoomend op een gedeelte en dan zien dat het in het geheel niet meer in harmonie is.. wat is dan de volgende stap? Kan er disbalans als onderdeel blijven bestaan in het geheel, aanvoelende als harmonie?

Schilderen omringd door anderen die op het land of aan hun huis werken (op nieuwe werkplek) vind ik aangenaam. Apart en toch samen aan een mooi doel bezig.

Ongeduld naar resultaat omzetten naar een nauwgezette meditatie van verfstreek per verfstreek. Mezelf accepteren in hoe ik iets benader. Hoe complexer de opzet, hoe leuker dat ik het vind om me te verliezen in de sleutel/oplossing tot het werk te ontdekken. Het niet meteen weten hoe het zit, zodat mijn aandacht verscherpt.

Elise Berkvens